לז א מיי׳ פ״ג מהלכות כלי ... פייג מהלכות כי המקדש הלכה יא וע"ש: לח ב מיי' מ"י מראי המתקש הככה ימו ערש. ב מיי' פ"ו מהלכות תמידין הלכה ח ופ"ג מהלכות כלי המקדש הלכה ב:

לם ג מיי׳ פ״י מהלכות שמיטה הלכה ג ד:

תורה אור השלם

 וְיָהִי כְאָחָד לְמְחַצְּרִים וְלַמְשֹׁרֵרִים לְהַשְּׁמִיע קוֹל אָחָד לְהַלָּל וּלְהֹדוֹת לִייְ וְבְהָרִים קוֹל בְּחֲצֹצְרוֹת וְבַנְּלִים וּבְּרָלִי השיר ובהלל ליי כי טוב כי לעולם חסדו והבית מלא ענן יְשִׁילְם תַּשְׁרוּ הְנְבְּית לְיֵלָא בְּּבְּ בֵּית יְיָ: דברי הימים ב ה יג 2. וְשְׁמָרוּ מִשְׁמַרְתְּרְ וּמִשְׁמֶרְת בְּל הָאהֶל אַךְ אֶל בְּלֵי הַּקְּרֶש וְאֵל הַמִּוְבַּחַ לֹא יִקְרָבוּ וְלֹא וְאֶל הַמִּוְבַּחַ לֹא יִקְרָבוּ וְלֹא ימתו גם הם גם אתם:

במדבר יח ג וְהַחֹנִים לְפְנֵי הַמִּשְׁבֶּן קַדְּמָה לְפְנֵי אֹהָל מוֹעד מְזְרְחָה מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּבְנִיו שֹמְרִים מִשְׁמֶּוֹרְת וְאַהֲרֹן וּבְנִיו שֹמְרִים מִשְׁמֶּוֹרְת הַמִּקְרָשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזָּר הַקַּרֵב יוֹמָת:

רמדרר ג לח

במדבר ג זה 4. וּבְיוֹם שִּׁמְחַתְכֶּם וּבְמוֹעֲדִיכֶּם וּבְרָאשֵׁי חָדְשַׁיכֶּם וּתְקַעְתֶּם בְּחֲצֹצְרֹת עַל עלֹתִיכֶם וְעַל זָבְתִי שַׁלְמֵיכֶם וְתָי לָכָם לְזַבְּרוֹן

לימים שמונה וביום ששה לַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן כִּלּוּ:

בְּטֶּהְ לְנִהְ שׁ הְּנֵּאְמּהּוֹ בְּלֵה. דברי הימים ב כט יז 7. הָיָשֶׁב עֲלַיהָם אָת אוֹנְם וּבְרָעָתָם יַצְמִיתִם יִצְמִיתִם יִי אֶלֹהִינוּ: תהלים צד כג 8. לְדָוד מוְמוֹר לִייָּ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָה תַּבַל וִישְׁבֵי בָה: תהלים כד א

מוסף רש"י

בהגפת דלתות. מוגף, סגור ולמ נעול (זבחים נה:). וחובה ליום חייב. היינו משעה כאב לרגילין להיות כו רעות (תענית כמ.). ומוצאי שבת היה. יום ראשון (שם). על דוכגן, דוכן מקום עשוי על דוכגן, דוכן מקום עשוי מען אינטפל ועליו לוים עומדין לעוד לכור (שם). אילייא, קינה, שכן מרגום יונתן בן עוזיאל שא קינה, שכן (יחוקאל כח) טול אילייא, וכמו אלי (יחוקאל כח) טול אילייא, וכמו אלי ילחוקנו כמו) טול כילינו, וכמו של ככל נעורים ככתולה חגורת שק על בעל נעורים (יואל א) שפירושו קונני ובכי (תענית בט.). ועל זבחי שלמיכם. על כרוק בשלמי לבור כתיב, שאין קרבן יחיד טעון כלי שיר, שאין אומרים שיר על קרבן

שינויי נוסחאות

אולי ל"ל ד׳ יאשיה כי הוא בר פלוגתיה דרבי יונתן, ב] אתם מה בעבודת מזבח תניא אידך ולא ימותו גם הם גם אתם לתס בשלהם (ש"מ), גו מועד מזרחה משה ואהרן ובניו וגי והזר משה ואהרן ובניו וגי והזר (ש"ח), דן יהושע בן מנניל (ש"ח), ה] אלליומנן בן גודגדל כל"ל (ש"ח), ו] כה לא לכ"ע (ש"ח), ו] ל"ל להמזבח, ח] תינת שיר נמחק (ש"ח), ט] ל"ל להמזבח, ים העומר הוה וקמבעיא להו מי הוקבע כלש מדש (ש"ח), יל] דלמרים שירה שלל (m"m), יב] שלמים שקבוע להס זמן (ש"ח), יכן שנמים שקבוע ניס זמן אף עולה שקבוע ניס זמן (ש"ח). יכן מומר הטארת ומומר אשמות (ש"ח), ידן עם העומר. דהוה עולה מוכה (ש"ח), ידן עם העומר. דהוה עולה מוכה (ש"ח), ידן סומר מוכה מידן לעולת [מיבות דלי אים ליה למסקן מש"ם), **טוו** כלפו"ל שטעונים, יון היינו שיכ הס"ד (צ"ק), יון היינו שיכ הס"ד (צ"ק) יון נ"א שירה, יען 5"ל אמאי לא אימליך ממוסף ט"ו בניסן דאיבעיא להו ועוד קשה לרש"י. וב׳ דבורי התוס׳ הם דבור אחד ועי ל"ק, ל] דכתיב ויועץ (צ"ק), לא] וה"נ מקשינן (צ"ק),

בהבא ויהי באחד למחצצרים. ובקרא (במדבר י) כתיב ותקעתם על עסקי קול. שהיה מלוהו לשורר לפי שמשה לוי היה: אף הם. הלוים א) ספנים כני. ב) קובחים נה. בחצולרות על עולותיכם יו אלמא איכא שירה [מן התורה] : בעבודת מובח ולא משכחת לוים כשרים בעבודת מובח אלא בשיר: משוער ששורר. דבדברי הימים (6 ט) כתיב משפחות שהיו משוערים ומשפחות שהיו משוררים : ביתיבי. פ"ה בעבודת לוים כגון ששררו: והם בשלכם. לוי שעבד על המובח ככהן:

לא ידענא האי אוהרה מהיכא היא ורבינו מנחם נ"ע פי' דכתיב (במדבר ח) לשמור משמרת ועבודה לא יעבוד וכתיב (שס) ככה תעשה ללוים במשמרותם: דכוד סבר במיתה. אם משוער לבדו וגזרו בו רבנן מסייע עם אחר ומ"ם באזהרה ולא גזרו

רבנן אם בא לסייע: עולת נדבת ציבור מעונה שיר. כגון עולח קין אבל דיחיד אפי, חובחו אין טעונה יח נסכים: אלא אמר רמי בריה דרב ייבא כבש הבא עם העומר קא מיבעיא ליה. טובא תימה מאי ק"ד דהא אתמול הקריבו תמידין ומוספין יעו אמאי לא אימלך אלא ממוסף ט"ז דניסן: איבעיא להו אי איקבע ר"ח. וקשה ללש"י דבדברי הימים כתיב האי קרא מקמי ב ויועץ המלך לעשות הפסח בחדש השני:

אלא אמר רב (שימי) [אשי] מידי דהוי אשליח דציבורא דממליד. ולעולם לא תפשוט דנימא דכבש הבא עם העומר הוה: שירה דיומא לה' הארץ ומלואה (תהלים כד). ואם עולת קיץ טעונה שירה היינו שיר שאמרו בתמיד של שחר בו ביום: אי הכי בעולת נדבה. פי׳ נקונטרס ותפשוט בעיא דרבי אבין : לעולותיכם ודובחי שדמיכם מה עולה קדשי קדשים אף שלמים כו' ומה שׁלמים שקבוע להן ומן וכו'. והא נרייתא איתא נמי בזבחים בפ' איזהו מקומן (דף נה.) ומתניא הכי מה עולה קדשי קדשים אף שלמים קדשי קדשים מה עולה טעונה לפון אף שלמים כו׳ וליכא התם ומה שלמים שקבוע להם זמן וכו' כדאיתא הכא ושמא כל זה דטעונין לפון ודקבוע להם זמן היא ברייתא וכן היה שונה אותה רב מרי הכי והתם תניא מה שהיה לריך ממנה א"נ אין בברייתא כי אם עולה קדשי קדשים אף שלמים קדשי קדשים כאו (ה"נ ומקשינן) לענין קביעות זמן ולענין טעונה לפון דובחים. רבינו אלחנן:

על עסקי קול 10 רב אשי אמר מחכא יויהי כאחד למחצצרים ולמשוררים לחשמיע קול אחד רבי יונתן אמר מהכא יולא ימותו גם הם גם אתם מה אתם בעבודת מזכח אף הם בעבודת מזבח תניא נמי הכי ולא ימותו גם הם גם יו אתם אתם בשלהם והם בשלכם במיתה הם בשלהם אינן במיתה אלא באזהרה אמר אביי "נקימינן משורר ששיער בשל חבירו במיתה שנאמר והחונים לפני המשכן קדמה לפני אהל מועד בן וגו' והזר הקרב יומת מאי זר אילימא זר ממש הכתיב חדא זימנא אלא לאו זר דאותה עבודה: מיתיבי משורר ששיער ומשוער ששורר אינן במיתה אלא באזהרה תנאי היא דתניא מעשה בר' יהושע זו בר חנניה שהלך לסייע בהגפת דלתות אצל יו ר' יוחנן בן גודגדא אמר לו בני חזור לאחוריך שאתה מן המשוררים ולא מן המשוערים מאי לאו בהא קמיפלגי דמר סבר מיתה היא וגזרו בה רבנן ומ"ם אזהרה היא ולא גזרו בה זו דכ"ע אוהרה היא מר סבר מסייע גזרו ביה רבנן ומר סבר לא גזרו ביה רבנן . בעי רבי אבין עולת נדבת ציבור מעונה שירה או אינה ימעונה שירה יעולותיכם אמר רחמנא אחת עולת חובה ואחת עולת נדבה או דלמא עולותיכם דכולהו ישראל קאמר רחמנא ת"ש זויאמר חזקיהו להעלות העולה 🛈 ועל המזבח) ובעת החל העולה החל שיר ה' והחצוצרות 🕫 ע"י כלי תו (שיר) דוד מלך ישראל האי שירה מאי עבידתה אילימא דעולת חובה ל"ל אימלוכי אלא לאו דעולת נדבה א"ר יוסף לא עולת ראש חודש הוה וקא מיבעיא להו מי הוקבע ר"ח בזמנו דליקרב או לא אמר ליה אביי ומי מצית אמרת הכי והכתיב יביום ששה עשר לחדש הראשון וגו' ויאמר חזקיהו להעלות העולה שו (על המזבח) אלא אמר רמי בריה דרב ייבא כבש הבא עם העומר יו קמיבעיא להו מי קבע ר"ח בזמנו דליקריב או לא מתקיף לה

רב אויא וליחזי פסח היכי עביד מצה היכי

אכיל אלא אמר רב אשי מידי דהוה אשליחא דציבורא דממליך השתא דאתית להכי אפילו תימא עולת חובה מידי דהוה אשליחא דציבורא דממליך ת"ש יירבי יוםי אומר מגלגלין זכות ליום זכאי וחובה ליום חייב אמרו כשחרב הבית בראשונה אותו היום תשעה באב היה יומוצאי שבת היה ומוצאי שביעית היתה ומשמרתו של יהויריב היתה והיו כהנים ולוים עומדים על דוכנן ואומרים שירה ומה שירה אמרו יוישב עליהם את אונם וברעתם יצמיתם ולא הספיקו לומר יצמיתם ה' אלהינו עד שבאו אויבים וכבשום וכן בשניה האי שירה מאי עבידתיה אילימא דעולת חובה מי הואי 🌣 בי"ז בתמוז במל התמיד אלא לאו דעולת נדבה ותסברא מ"ש דעולת חובה דלא הואי ומ"ש דעולת נדבה דהואי הא לא קשיא בן בקר אקראי בעלמא הוא דאיתרמיא להו אמר רבא ואיתימא רב אשי ותסברא שירה דיומיה *לה' הארץ ומלואה וישב עליהם את אונם בשיר דארבעה בשבת הוא אלא אילייא בעלמא הוא דנפל להו בפומייהו והא עומרין על דוכנן קתני כדר"ל דאמר יו אומר שלא על הקרבן אי הכי בעולת נדבה נמי לימא נפיק מינה חורבא מאי הוה עלה ת"ש סרתני רב מרי בריה דרב כהנא על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קודש קדשים אף שלמים קודש קדשים ומה שלמים יו קבוע להם זמן אף עולה קבוע לה זמן: איבעיא

משתעי ואין לך שלמים קדשי קדשים אלא כבשי עלרת דשלמי ליבור הן וכתיב בהו (ויקרא כג) קדש יהיו לה' לכהן ומה שלמים האמורים כאן לגבי שיר להן זמן דהא אוקימנא בכבשי עלרת אף עולה האמורה כאן שקבוע לה זמן לאפוקי נדבת ליבור דאין קבוע לה זמן:

דאמר אופרים שירה שלא על הקרבן, אנ״ג דאין מחוייבין כשאין תמידין: בעולת יחיד נפי ניפא אנ״ג דאין מחוייבין נפיק פינה חורבא. דאמרי ש״מ עולת נדבה לא מצי קרבה בלא שיר ומנון דליכא לוים כמו בימי שלה עולא וחבר או אור ופרי דלא מיתי לה ואידי לא בעיא שיר: ואיכא דאמרי נפיק מינה חורבה דאמרי מה עולת נדבה איבעי לא אמר אובעי אמר אובעי אמר ואיבעי לא אמר. (למ״ה): ת״ש והקעתם בחצוצרות על עולותיכם מצי שלמיבם מה עולה [דקרשי קדשים בעיא שיר חצוצרות אה שלמים קדשים היינו ב' כבשי עצרת דהוו שלמים ואין נאכלין אלא לכהן דומיא דחטאת ואשם דקדשי קדשים הן דמיב קודש יהיו לה׳ לכהן] שקבוע להן זמן. בעצרת:
אף עולה שקבוע להן זמן. היינו כל עולות חובות וקא ממעט מהכא עולת נדבה:

א בכ"י: טעונה שירה, והוגה בלידו: נ"ל אינה, ולא ידוע מיהו כותב ההגהה). ב) בכ"ר: דכל יחיד. אד גירסא זו אינה מובנת, לכן הנחנו הגירסא כפי שהיא בשאר כתבי היד. והגה המגיה בד" וילנא העיר כאו דל"ל עולוחיכם דכל יחיד. אד גירסא זו אינה מובנת, לכן הנחנו הגירסא כפי שהיא בשאר כתבי היד. והגה המגיה בד" וילנא העיר כאו דל"ל עולוחיכם דכל יחיד. אד גירסא זו אינה מובנת, לכן הנחנה באידו: נ"ל אינה, ולא העיר כאו דל"ל עולוחיכם דכל יחיד. אד גירסא זו אינה מובנת. עולם חמיד דהויא דכל ישראל, אבל עולם נדבה הויא בכלל עולם ימיד ואינו טעון שירה עכ"ד, אבל נצטרך לפ"ץ לשבש כל הכח"י ול"ע. ועיין בהערוח הרי"ד אילן מס' 16×

בביתה. תימה אמאי לא חשיב ליה בהדי הנך דתני ואלו הן במיתה. תוס': מעשה בר' יהושע וכו'. הקשה הר"ר אברהם מטוליטולא דהמא משמע שהלוים היו מגיפין הדלתות ובפרק החליל בסופו (סוכה נו.) אמרינן רמשמר שזמנו קבוע נוטל עשר חלות והמתעכב [נוטל] שתים וקאמר בגמרא הני תרתי דמשמר המתעכב מאי עבידתייהו אמר רבי יצחק בשכר הגפת דלתות משמע דהכהנים היו מגיפין הדלתות, ולאו יקאמו בכומא הני זמונה ומשכו הלתות ההיכל במקום שהלוים לא היו יכולים לילך, כדתנן במסכת חבותים היי מניפין הדלחות הא קושיא היא דכחנים היו מניפין דלתות ההיכל במקום שהלוים לא היו יכולים לילך, כדתנן במסכת חמיד (ל:) מי שזכה ברישון וכרי נטל שהיו הכחנים שומרים שם היו שוערים כדתנן במס׳ תמיד (כה:) בשלשה מקומות הכחנים שומרים בבית המקדש, והא דכתיב בשמואל (ש"א ג, טו) ויפתח שמואל את דלתות בית ה׳ לאו בדלתות החיכל משתעי אלא לשכה היה שם וקראוה בית ה׳, תוס׳ הרא״ש ז״ל: או אינה מעונה שירה. גליון. תימה אי אינה טעונה שירה איך מצינו שיר בתודה דאין תודה [באה] חובה ו״ל דמשכחת לה בתודה הבאה כשמוסיפין על העיר והעזרה. הר"י ז"ל בתוס': ב""ו בתמוז במל התמיד. גליון. והקשה הר"יר אלחנן ולישני דהוי מקרבן שהובא קודם ביטול [התמיד] ונסכים הביאו לאחר ביטול התמיד וי"ל דלא מסתבר שאיחרו הנסכים שלפני י"ז בתמוז עד ט' באב ואע"ג דלקמן מוקי לה הכי הכא מצי לאוקמה בענין אחר, ויש להסתפק כשאין מביאין נסכים עם הזבח אם היום אומר שיר של יום הקרבת הקרבן או שיר של יום הבאת

ע"שן, ג) ור"ה יא.ן,

(ד) מה אתם. אכהנים קאי קרא: אתם בשלהם. הכהנים שנכנסו

הם בשלהם. כגון לוי משורר שהגיף

דלתות ולוי משוער שאמר שיר שהרי

הלוים היו חלוקים זה למשוער וזה

למשורר: אלא באוהרה. לא אתפרש

לן (ה) : אביי. לית ליה הא מתני׳

דקתני לעיל הם בשלהם אינו במיתה

דהא משכחת תנא אחרינא דקאי

כוותיה: זר ממש. כגון ישראל: הא

כמיב מדה זימנה. בההיה פרשחה

גופה וקאי נמי אעבודת לוים: רבי

יהושע ויוחנן בן גודגדא לוים היו.

יוחנן בן גודגדא סבר משורר ששוער

במיתה כשהוא מגיף לבדו וגזרו רבנן

במסייע דלא ליתי למעבד לחודיה ור'

יהושע סבר אפילו כי עביד לחודיה

אינו אלא באזהרה ולא גזרו רבנן

במסייע: עולה נדבה ליבור. כגון

קיץ המזבח הבא מן השופרות שנותנין בהן מעות מותר יגו חטאת ומותר

אשם: עולותיכם. ותקעתם בחלולרות

על עולותיכם ובמדבר יו והיינו שירה:

ויחמר חוקיהו. משמע שהיה נמלד:

אלא לאו נדבה. ונמלך אם ישוררו

וכתיב החל שיר ה׳ שהורו לו ב״ד

לשורר: עולם ר״ה. דמוסף הואי:

כבש הבח עם העומר. ידו דהוח עולת

חובה בי"ו בניסן: אלא אמר רב אשי.

הא דמימלך לאו משום דמספקא

ליה דודאי הוקבע ר״ח בזמנו אלא

רשותה הוה דקה נסיב: מידי דהוה

רשותה חם יתפלל: הפילו סימה עולם

חובה. עולת תמיד שבכל יום ויום

הואי: זכום ליום זכאי. בניסן נגאלו בניסן עתידין להיגאל ם: מולאי שבת.

מחד בשבת: ומולחי שביעית. שמינית:

וישב עליהם את אונם. פסוק הוא

בתהלים במזמור אל נקמות ה': בעל

התמיד. שלה היו להם כבשים מחמת

שהיו לרים על ירושלים ואין יולא ובא:

ומ"ש עולם נדבה דהוחי. הלח לח

היו כבשים מלויים: הא לא קשיא בן

בקר בעלמה התרמי להו. שחינו רחוי

לתמיד וראוי לעולת נדבה: וססברא.

דשירה גמורה הויא ההיא שירה על

קרבן והא שירה דאחד בשבת לה׳

הארן ומלואה כדאמר בראש השנה

(דף לא.) והאי קרא במזמור אל

נהמות ה׳ שהוא שיר של רביעי בשבת:

אילייא. קינה כדמתרגמינן ושאי על

שפים קינה וטלי על נגדין אילייא

(ירמיה ז): דוכן כמין אלטבא היה:

אי הכי. דאפילו שלא על הקרבן אומר

שירה בעולת נדבה נמי לימא ותפשוט

בעיה דר' הבין: נפקה מיניה חורבה.

דהא דר"ל רשות הוא מיז (ו) דאי אית

ליה לעולת נדבה ברשות אתי למימר

עולת חובה נמי רשות הלכך לא

אמרינן שיר לגמרי בנדבה: מאי הוי

עלה. לבעיא דר׳ אבין: וחקעחם

בחלולרות על עולותיכם ועל ובחי

שלמיכם. מקיש עולה לשלמים ושלמים

לעולה לענין שיר: מה עולה. האמורה

כאן קדשי קדשים דאין לך עולה

קדשים קלים אף שלמים האמורים כאן

מז טעונים שיר בשלמים קדשי קדשים

אשליה דליבוכא

דמימליך. ונסיב

הנהות הב"ח

(מ) גמ" להעלות העולה להמזבח כל"ל וחיבת על נמחק: (ב) שם והחלולרות וע"י כלי דוד מלך כל"ל וחיבת שיר נמחק: (ג) שם חובה מי חולי הא בשבעה עשר בתמח בטל התמיד: בשבעה עשר במתח בעל החתיד: (ד) רש"י ד"ה תה אחם ל"ל קודם ד"ה אף הם: (ה) ר"ה אלא באזהרה וכו' לן מאי אזהרה והס"ד ואמ"כ מ"ה אביי אזהרה והס"ד ואמ"כ מ"ה אביי לית ליה: (ו) ד"ה נפקא וכו׳ רשות הות ואי:

רבינו גרשום

על עסקי קול. בשעה שהיה משה משורר שהוא לדי האנהים לבנה בקול: אף הם בעבודת מזבח. שירה בשעת קרבן: [אתם בשלהם. כלומר אם שינו עבודתן בשרום. כלומו אם שנו כבורות לוי לכהן הרי הן במיתה: הם בשלהם. כלומר לויים ששינו עבודתן כגון שוער ששרר או משורר ששיער: אינן אלא] באזהרה. בלאו: הא כתיב חדא ימנ**א** ואת אהרן ואת בניו תפקוד ישמרו את כהונתם והזר הקרב ושמרו את כהונתם והזר הקרב יומת: משוער. היינו שומר השערים כדכת׳ וחוסה על השערים: [ר' יהושע בר' חנינא ויוחנן כן גודגרא לויים היו: דמר יותנן כן גודנדא לויים היו דמר סבר. יוחנן כן גודגדא דבמיתה הוי גורו רבנן דלא מסיע אטו שלא יהא שוער {לבדו} דבמיתה: ומר סבר ר' יהושע בן חנניה אינו אלא באזהרה הואיל ולית ביה עון מיתה וקא בעי לסיועיה דלא עביד ממש (לא גזרו רבנן): לא דכולי עלמא בו'): עולת נדכת ציבור. שנעשה יהן נס ונתנדבו להביא עולה דעולה נדבת יחיד דתדירא ודאי דעולה בכת יחיד דתדירא ודאי [נ"ל אינה] ל) טעונה שירה: או דלמא הא דעולתיכם דהיינו [בחצרות] על עולותיכם דהיינו (בחצוצוות) על עולותיכם והיינו (שיר): עולותיכם דכולהו ישראל קאמר. עולת נדבה דכל ישראל ³ , או עולת תמיד דהויא דכולהו ישראל: וי**אמר** חזקיהו [להעלות העולה ונו']. אע"ג דהאי קרא בפר תערכווונון: אכ גיווא קואבכו ע"ז דב"ד כתיב הא איכא [נמי] התם שבעה כבשים דלאו הוו הוה שבעה כבשים דלא הה דע"ה: איליטא דעות חובה. דתמיד: למה לי אימלוכי בחזקיהו דקאמר ויאמר חזקיה והרי ידעי דבעיא שיר: ביום מ"ז [לחדש הראשון] אלמא לאו ר"ח הוא: כבש הכא עם העומר (הוה דקרב] בט"ז בניסן: [אי איקבע ר"ח בומנו דיקרב עומר בט"ז] ולמה להו למיבעי וליחזו היכי עבוד עהו למיבעי וליחור הים: עבוד פסח בי״ד והיכי אכלו מצה דודאי לא הוו עבדי אי לאו דידעי ראיקבע בזמניה: אלא. לעולם . דעי דאיקבע בזמניה וכבש הבא עם העומר הוה ודקא אמרת למה להו אימלוכי: מידי דהוי אשליחא דציבורא. [דמימלך] דנוטל רשות קודם [שיעמוד] להתפלל מפני . בבוד הציבור אף הני נמי מפני . כבוד המלך נטלו רשות ממנו ויש בוד המקן נסלו רשות ממנו ויש תימה בדבר דהיכי מצי אמר "אקרוב עומר בי"ו ניסן והרי עיבר חזקיהו ניסן בניסן כדמפורש [בדברי הימים]: אותו יום מ' באב היה, דהיינו יום חייב יום **ם כאב** היון, יחייני יום חייב באותו יום שבכו העדה דכתיב ותשא כל העדה וגו': **וכן בשניה.** כשחרב הבית בשניה מוצאי שבת ומוצאי שביעית היתה: במל התמיד. שלא היה להם [שוב] התבחר. שלא היה להם להו. בהמה להקריב: [דאיתרמיא להו. שמצאו בהמה והקריבוה עולת נדבה: ותסברא. דשירה דוקא הואי. הא שירה דיומיה דאחד בשבת דהיינו מוצאי שבת לה׳ הארץ ומלואה הוא. וישב טליהם את אוגם שירה דארכע כשכא זוא דכתיב בסוף מזמור אל משום שיר ממש אמרו ליה: אלא איליא בטלמא. קינה נזדמנה בפיהם]: והא עומרין על הדוכן קתני דמשמע שהלכו שם לשום כך לומר שירה ובשביל עולת

קבוע . נדבה לא הויא כולם עולין לשם: [אלא] סבירא ליה כריש לקיש קובהו. אינה להוכיח מהא דבעי לקמן נסכים הבאים בפני עצמן אם טעונין שירה וקאמר עלה ותסברא שירה דיומא לה׳ הארץ ומלואה. הנסכים, ודיש להוכיח מהא דבעי לקמן נסכים הבאים בפני עצמן אם טעונין שירה וקאמר עלה ותסברא שירה דיומא לה׳ החם אמרו השירה של יום הקרבן שהוא וישב עליהם את אונם אלא ש״מ שהשיר של יום הבאת הנסכים צריך לאמרו כך נ״ל}: א**ף שלמים קדש ובו**ר, נ״ב תוס׳ מנחות הקובן שהוא הישב ליילום את אונם את א שים שהשי חיים ליים היא היא היא ביים ביים את של חיים, ביים מותח מנוחדות ביי דף פג ע"א רובחים דף צו ע"ב (ד"ה בקרש הקדשים): רש"י ד"ה **ע"ל עקבי קול.** כתב הרא"ש ז"ל והאלהים יענו בקול, אין לפרש שצוה למשה לשורר בקול דאמריי בריש גמי דמשה משוער היה ומהלרים ומשוער ששר במיתה, אלא (שאמר לו שיצוה) לשורר בקול: **הני**כ" ד"ה מהכא ויהי. נ"ב מהכא ויהי כאחד למחצצרים ולמשוררים. ומייתי ראיה דשיר מן התורה דמקיש משוררים למחצצרים מה מחצצרים מן התורה דכתי: ותקעתם בחצוצרות אף משוררים מן התורה ע"כ: ד"ה משוער ששורר ובי". הקשה הרי אלחנן דבדברי הימים קחשיב לוים שהיו משוררים ומשוערים, ו״ל דאותם משוררים דדברי הימים לא היו אומרים שיר לפני המזבח על הנסכים אלא לפני הארון שהיה בעיר דוד, וכן מוכח דמפרש השיר שהיו אומרים הודו לה' קראו בשמו ואותו לא היו אומרים לפני המזבח. עכ"ל הרא"ש זיל בתוספותיו: ד"**ה אי וכו'. דרבי אבין.** ודוחק דחובה מבעיא ליה אם לא, ונראה דפריך אסוגיא דדחי דלא הוה קרבן (נדבה) כי היכי דלא תפשוט בעיא, ופריך כי נמי (איכא) [הוי] קרבן (נדבה) לא תפשוט דרשות הוא דאמרי כו' לשון הר"י ז"ל. תוס'. וכה"ג איכא בפרק כירה ובפרק המניח: